

REPUBLIKA SLOVENIJA INFORMACIJSKI POOBlašČENEC		
Prejeto:	13 -07- 2018	Sig. znak: 113
V vednost:	Vredn.:	Priloge:
Številka zadeve: 090-243/2016/12		

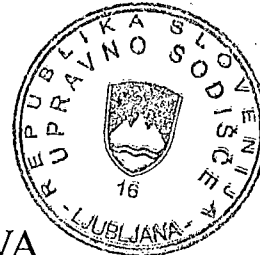


UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRavno sodišče RS, LJUBLJANA

4. 7. 2018

Podpis pristojne
sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Darinka Dekleva Marguč kot predsednica ter mag. Damjan Gantar in Liljana Polanec kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Martine Greif kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: 1. POZAVAROVALNICA SAVA d.d., Ljubljana, 2. ZAVAROVALNICA SAVA, zavarovalna družba, d.d., Maribor, 3. ADRIATIC SLOVENICA d.d., Koper, 4. PRVA OSEBNA ZAVAROVALNICA d.d., Ljubljana, 5. SKUPINA PRVA, zavarovalniški holding d.d., Ljubljana, 6. FONDI SLOVENO-KOSOVAR I PENSIONEVE SH.A. Priština, Kosovo, 7. MOJA NALOŽBA pokojninska družba d.d., Maribor, 8. KBM - INFOND, družba za upravljanje, d.o.o. - Skupina Nove KBM, Maribor in 9. HRANILNICA LON d.d., Kranj, ki jih vse zastopa Odvetniška družba odvetniki Šelih in partnerji o.p., d.o.o., Komenskega ulica 36, Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja**,

o **tožbi** tožnic proti odločbi Računskega sodišča št. 020-3/2016/4 z dne 27. 9. 2016 in odločbi Informacijskega pooblaščenca št. 090-243/2016/8 z dne 8. 12. 2016,

na seji 4. julija 2018

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Prvostopenjski organ (Računsko sodišče) je z izpodbijano odločbo zavrnil zahtevo tožnic za revizijsko poročilo z naslovom "Vzpostavitev pogojev za delovanje družbe za upravljanje terjatev bank d.d. (DUTB) in poslovanje DUTB v letu 2013", ki bi vsebovalo tudi podatke, ki so v javno dostopni verziji tega poročila zakriti. Pri svoji odločitvi se prvostopenjski organ sklicuje na določilo 6. točke prvega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), to je, da se zavrne dostop, če se zahteva nanaša na podatek, ki je bil pridobljen ali sestavljen zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim ali postopka s prekrški in bi njegovo razkritje škodovalo njegovi izvedbi. Prvostopenjski organ je v ta namen pridobil mnenje Nacionalnega preiskovalnega urada (v nadaljevanju NPU) in le-ta je potrdil, da je revizijsko poročilo predmet predkazenskega postopka, ki ga vodi zaradi razlogov za sum, da je bilo storjeno kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, in da bo to poročilo lahko tudi predmet nadaljnega kazenskega pregona. NPU je navedel, da določena preiskovalna dejanja še niso v celoti zaključena, od zaključka le-teh pa je odvisna tudi kvaliteta in uspeh predkazenskega postopka, posledično pa tudi morebitnega kazenskega pregona. NPU ocenjuje, da so izpolnjeni pogoji za obstoj izjeme iz 6. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ in da bi moral prvostopenjski organ zahtevo zavrniti. Prvostopenjski organ je ugotovil, da so podani pogoji za izjemo po 6. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Opravil je tudi test tehtanja v skladu z drugim odstavkom 6. člena ZDIJZ, ki določa, da ne gre za izjemo iz prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, če je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije. Interes javnosti je splošen interes najširše množice državljanov oziroma prebivalcev Republike Slovenije in ga lahko opredelimo kot nekaj, kar bi koristilo javnemu vedenju in s tem omogočilo nadzor in sodelovanje javnosti pri oblikovanju tistih tematik, nad katerimi bi morala bdeti z vso skrbnostjo. Še posebej je izražen v situacijah, ki se navezujejo za pridobivanje ali porabo javnih sredstev, javno varnost, odgovornost in transparentnost odločanja, ki sprožajo javno ali parlamentarno razpravo ter podobno. Prvostopenjski organ ocenjuje, da je z javno objavljeno različico revizijskega poročila ter z objavo porevizijskega poročila v pretežni meri zadovoljil javnemu interesu. Velika večina informacij o poslovanju DUTB je že javno dostopna. V preostalem delu, kjer revizijsko poročilo javnosti ni dostopno, pa prvostopenjski organ na podlagi dopisa NPU ugotavlja, da bi razkritje škodilo izvedbi konkretnega predkazenskega postopka, ki še poteka. Učinkovit pregon osumljencev storitve kaznivih dejanj je nedvomno v javnem interesu, saj se ob neučinkovitem odkrivanju in pregonu postavi vprašanje o delovanju države in družbe kot celote. Prvostopenjski organ ocenjuje, da je javni interes po razkritju podrejen javnemu interesu po nemotenem delu organov odkrivanju in pregonu kaznivih dejanj. Nadalje je prvostopenjski organ tudi

presojal, ali bi lahko tožnicam odobril delni dostop do zahtevanih podatkov. Ocenil je, da delnega dostopa ni mogoče odobriti, saj ne razpolaga z informacijo, ali kakšen in kateri od podatkov, ki so prekriti, ni predmet trenutnega predkazenskega postopka in obenem ne bo tudi predmet morebitnega nadaljnega kazenskega pregona.

2. Tožnice so se zoper prvostopenjsko odločbo pritožile, drugostopenjski organ pa je pritožbo zavrnil. Drugostopenjski organ v svoji odločbi ugotavlja, da iz odgovora NPU z dne 11. 11. 2016, ki ga je sam pridobil, izhaja, da je postopek v fazi predkazenskega postopka. Tožena stranka je v celoti sledila mnenju NPU, da bi z razkritjem zahtevanih delov revizijskega poročila širši javnosti prišlo do otežitve in onemogočanja dokazovanja kazenske odgovornosti posameznim osumljencem kaznivih dejanj, zaradi česar ne bi bilo mogoče pravilno, popolno, objektivno in nepristransko opraviti in zaključiti postopek, s čimer bi nedvomno nastala škoda pri izvedbi tega postopka. Iz mnenja NPU izhaja, da so v teku še dodatna preiskovalna dejanja, ki v okviru mednarodne sodne pravne pomoči potekajo v tujini in še niso zaključena in tudi sicer že izvedena določena preiskovalna dejanja niso v celoti zaključena, od njihovega zaključka pa je odvisna tudi kvaliteta in uspeh predkazenskega postopka. NPU je tudi pojasnil, da na pristojno državno tožilstvo še ni bila podana kazenska ovadba, kar pomeni, da z očitanimi dejanji še niso bile seznanjene niti osebe, na katere se bo ta ovadba nanašala. Upoštevati je treba, da bi bilo glede na to, da teče postopek glede dostopa do informacij javnega značaja, zahtevano poročilo dostopno vsakomur in ne le prosiščem. Tožena stranka je upoštevala tudi fazo postopka (predkazenski postopek), v kateri se dokazi še zbirajo, pri čemer tudi ni mogoče v tej fazi določiti, kateri del zahtevanega dokumenta je oziroma ni pomemben za nadaljnji kazenski postopek. V trenutni fazi postopka ima NPU zakonsko dolžnost, da varuje vse, tudi potencialne dokaze. Glede ocene prevladujočega interesa javnosti za razkritje pa tožena stranka meni, da je javni interes za razkritje na primer močan v situacijah, ki se navezujejo na pridobivanje ali porabo javnih sredstev, javno varnost, javno zdravje, odgovornost in transparentnost odločanja in podobno. Interes varovanja postopka kazenskega pregona se kaže v potrebi po varovanju podatkov, ki so pomembni za izvedbo postopka. V konkretnem primeru ne gre za primer, pri katerem bi bilo treba zahtevano revizijsko poročilo razkriti zaradi ogrožanja vrednot kot so življenje in zdravje ljudi, javna varnost in podobno. Po oceni drugostopenjskega organa interes javnosti za razkritje ni močnejši od interesa, da se ti podatki zavarujejo zaradi vodenja postopka kazenskega pregona. Pregon storilcev kaznivih dejanj je v javnem interesu. Razkritje zahtevanih informacij v tem času bi povzročilo takšno škodo postopku kazenskega pregona, ki je interes javnosti za razkritje ne odtehta. Nedvomno je v interesu javnosti, da se ugotovi, kdo so storilci kaznivih dejanj in da se ukrene vse potrebno, da se odkrijejo in zavarujejo sledovi kaznivega dejanja. V obravnavanem primeru bi bilo razkritje zahtevanih informacij celo v nasprotju z

interesom javnosti. Navedbe tožnic, ki se nanašajo na njihov status imetnikov razlaščenih delnic in podrejenih finančnih instrumentov pa v tem postopku niso upoštevne, saj se v postopku dostopa do informacij javnega značaja presoja, ali so zahtevane informacije prosto dostopne vsakomur. Neupoštevne so tudi navedbe tožnic v zvezi z odločitvijo Ustavnega sodišča RS o tem, da je 350.a člen Zakona o bančništvu v neskladju z Ustavo RS. Vprašanje pravnega varstva imetnikov razlaščenih delnic in podrejenih finančnih instrumentov je treba reševati v okviru Zakona o bančništvu in ne v postopku po ZDIJZ. Sicer pa lahko tožnice izkazujejo pravni interes za dostop do zahtevane informacije tudi na podlagi 128. člena Zakona o kazenskem postopku, ki določa, da se vsakemu, ki ima upravičen interes, sme dovoliti vpogled in prepis posameznih kazenskih spisov.

3. Tožnice v tožbi navajajo, da podatki v revizijskem poročilu, ki so zakriti, niso v takšni meri pomembni za tozadevni kazenski pregon oziroma niso ključni obremenilni dokazi za konkretne posamezne osumljence. Ni razvidno, kako in zakaj naj bi razkritje teh podatkov širši javnosti vplivalo na izvedbo kazenskega postopka. Sicer pa so domnevni osumljenci s predmetnimi informacijami gotovo že seznanjeni. Razkritje podatkov širši javnosti pa bi imelo veliko vrednost za izvedbo odškodninskih postopkov, ki jih bodo oškodovanci, ki so bili prizadeti zaradi izrednih ukrepov prenehanja kvalificiranih obveznosti banke, sprožili zoper odgovorne osebe. V nadaljevanju tožbe je obsežneje pojasnjeno, kakšne razsežnosti je imela sanacija slovenskih bank. V primeru zavrnitve dostopa bo javnost še naprej zgolj tavalala v temi, medtem ko na tek kazenskih postopkov razkritje ne bo imelo nobenega vpliva. V kolikor bi razkritje tozadevnih podatkov pomenilo škodo za izvedbo kazenskega pregona, bi škoda že nastala. Tožena stranka je zgolj nekritično sledila mnenju NPU. Ni ustrezno definirala in upoštevala časovnega momenta obeh postopkov, to je predkazenskega postopka ter na drugi strani postopka, v katerem oškodovanci in širša javnost v civilnih postopkih pričakujejo odškodnino za pravice, ki so jim bile kršene. Tožena stranka je pavšalno zaključila, da bi javno razkritje škodovalo predkazenskem postopku, zaradi česar je kriterij škodnega testa podan. NPU ni v zadostni meri utemeljil škodljivega učinka razkritja zahtevanega revizijskega poročila. Tožnice menijo, da je v konkretnem primeru dejansko stanje takšno, da se za konkretne zakrite informacije izjema varstva kazenskega pregona ne more več uporabiti. Ogrožitev izvedbe predkazenskega postopka mora biti dejanska in ne le hipotetična. V drugostopenjski odločbi ni pojasnjeno, kakšne vrste so informacije, ki bi negativno vplivale na izvedbo določenih še ne dokončanih preiskovalnih dejanj. Tožnice se pri tem sklicujejo na sodbo Upravnega sodišča I U 628/2013, kjer je sodišče izpodbijani del odločbe tožene stranke odpravilo, ker je menilo, da informacije pri državnem tožilstvu niso bile dovolj preverjene. V obravnavani zadevi gre nedvomno za zahtevo po preglednosti in odprtosti delovanja organov javnega sektorja. Gre za pomembno družbeno temo, ki se nanaša na širšo populacijo ljudi,

na njihove neposredne pravne koristi in interese. Odločitev tožene stranke, da naj pri obravnavani tematiki ne bi šlo za pomembno družbeno temo, je zato očitno nepravilna, nelogična in nerazumljiva. Ni jasno, zakaj tožena stranka vzame v poštev le ogroženost takih vrednot kot sta življenje in zdravje ljudi ter javna varnost. Ko je bil v ZDIJZ vnešen nov drugi odstavek 6. člena je bilo bistvo predloga spremembe zakona v tem, da bi se še dodatno povečalo odprtost in preglednost javnega sektorja. Razkritje podatkov bi znatno olajšalo uresničevanje pravic ne samo tožnicam ampak tudi vsem razlaščenim imetnikom kvalificiranih obveznosti bank. Na podlagi trenutno javno dostopne verzije revizijskega poročila pa tudi ni mogoče vršiti ustreznega pritiska na zakonodajalca, ki pripravlja spremembo sistema. Le s popolnim dostopom do vseh informacij bo mogoča tudi izvedba bodočega postopka kolektivnega odškodninskega varstva. Nadalje tožnice podrobneje pojasnjujejo, kakšna je bila javna razprava o tej tematiki doslej. V nadaljevanju tožnice povzemajo, kaj je navedeno v odločbi Ustavnega sodišča RS št. U-I-295/13-260, s katero je sodišče med drugim odločilo, da je 350.a člen Zakona o bančništvu v neskladju z Ustavo RS. Ustavno sodišče je odločilo, da bo moral zakonodajalec sprejeti novo zakonsko ureditev, ki bo bančnim vlagateljem omogočala ustavno skladno uveljavitev njihove pravice do sodnega varstva. Iz odločbe izhaja, da mora biti tožnicam omogočen vpogled v vse informacije, ki so v zvezi z izbrisom ali konverzijo in s katerimi je razpolagala Banka Slovenije. Dokumenti, ki so bili predmet zahteve, bodo s sprejetjem nove zakonodaje v vsakem primeru postali javni. Dostop do predmetnih informacij se tudi ne nanaša na poseben status tožnic, ampak so razsežnosti sanacije bančnega sistema takšne, da se nanašajo na vsakega državljana Republike Slovenije. Razen tega bi morala tožena stranka presoјati, ali je mogoče uporabiti institut delnega dostopa. Tožena stranka pa se do tega sploh ni opredelila. Tožnice predlagajo, naj se obe odločbi odpravita in naj se zahtevi tožnic ugotovi ter jim omogoči dostop do zahtevane informacije, podrejeno pa, naj se odpravita in naj se zadeva vrne prvostopenjskemu organu v ponovno odločanje. Zahtevajo tudi povrnitev stroškov postopka.

4. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da se ne strinja, da so bila vsa pomembna preiskovalna dejanja že opravljena, saj je konkreten postopek kazenskega pregona v fazi predkazenskega postopka. Takšen zaključek je tožena stranka sprejela na podlagi pojasnila NPU, to je organa, ki je edini pristojen za trenutno fazo postopka kazenskega pregona. Pregon storilcev kaznivih dejanj se vodi v javnem interesu, NPU pa je edini organ, ki je upravičen pojasniti, v kateri fazi se nahaja postopek in podati oceno, kakšna škoda bi nastala z razkritjem zahtevanih informacij. Tožena stranka se tudi ne strinja s tem, da mnenje NPU ni dovolj konkretizirano, saj bolj konkretiziranega mnenja NPU zaradi interesa varstva postopka ne more podati. Razkritja, katera preiskovalna dejanja zoper kogar so v teku, bi dejansko lahko vplivala na izvedbo konkretnega

predkazenskega postopka. V javnem interesu je, da organi, pristojni za pregon kaznivih dejanj, izvedejo vse potrebno, da se ugotovi, ali so podani znaki kaznivih dejanj in da se izsledijo osebe, ki so za ta dejanja odgovorne. Prav tako ne držijo navedbe tožnic, da tožena stranka ni presojala vprašanja delnega dostopa po 7. členu ZDIJZ. Delni dostop je dovolil že organ prve stopnje. Javnemu interesu je zadoščeno že z objavo poročila v obliki delnega dostopa. Interesi konkretnih prosilcev za dostop do informacij javnega značaja v postopku izdaje odločbe niso relevantni, saj je potrebno pri dostopu do informacij javnega značaja izhajati iz stališča, da so javne informacije prosto dostopne vsakemu ne glede na njegov osebni ali pravni interes. Glede vprašanja razlage in uporabe odločitve ustavnega sodišča pa je v odločbi tožena stranka navedla, da so te navedbe neupoštevne, ker se ne nanašajo na postopek dostopa do informacij javnega značaja. Odločitev ustavnega sodišča se nanaša na kvalificirane prosilce, to je na tiste, ki jim zakon priznava pravni interes in pravico do pravnega varstva, ne pa na splošno javnost. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

5. Sodišče je v postopek pritegnilo kot stranko z interesom tudi Računsko sodišče, ki pa na tožbo ni odgovorilo.
6. Tožnice v pripravljalni vlogi navajajo, da so bile v konkretnem predkazenskem postopku hišne preiskave izvedene že julija prejšnjega leta, od takrat pa se po informacijah, ki so dostopne tožnicam, v postopku ni dogajalo ničesar več. Tožena stranka bi morala pojasniti, kateri deli zahtevanega revizijskega poročila lahko vplivajo na predkazenski postopek. Tožena stranka ni navedla, kakšen dokaz sploh predstavlja zahtevano revizijsko poročilo. Sicer pa se je kazenski postopek začel zaradi zahtevanega revizijskega poročila in je to poročilo torej obstajalo že pred uvedbo kazenskega pregona, zaradi česar ni nastalo zaradi kazenskega pregona niti z njim v zvezi. Ogrožitev izvedbe predkazenskega postopka mora biti dejanska in ne le hipotetična. Po mnenju tožnic tudi ni izpolnjen več pogoj začasne omejitve dostopa do informacij javnega značaja. Dejstvo je, da konkretni predkazenski postopek teče že vse od 3. 3. 2015, pri čemer tožnice nimajo informacije o tem, kako dolgo bo še tekkel. Ne strinjajo se tudi s tem, da lahko oceno relevantnosti podatkov v postopku kazenskega pregona poda le organ, ki vodi konkreten postopek. Mnenje organa namreč ni ustrezno obrazloženo in zato tožena stranka na takšno mnenje ne more biti vezana. To, da lahko o relevantnosti podatkov sodi le organ, ki vodi postopek, pa ni pravilno tudi zato, ker bi potem šlo za popolno diskrecijsko pravico organa. Navedbe tožnic v zvezi z vprašanjem delnega dostopa pa se ne nanaša na selekcijo podatkov, ki jo je že opravilo Računsko sodišče, ampak na podatke, ki so v javni verziji poročila zakriti. Nadalje še pojasnjujejo, da so podatki iz prekritega dela revizijskega poročila neločljivo povezani s temami glede izbrisa podrejenih obveznic. Poudarjajo še, da je pomen odločbe ustavnega sodišča stališče, da nadaljnje skrivanje dokumentacije ni ustavno sprejemljivo.

K točki I izreka:

7. Tožba ni utemeljena.
8. ZDIJZ v 6. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ določa, da organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je bil pridobljen ali sestavljen zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim, ali postopka s prekrški in bi njegovo razkritje škodovalo njegovi izvedbi. Iz navedenega besedila izhaja, da je eden od pogojev za to izjemo, da je podatek bodisi sestavljen zaradi kazenskega pregona ali pridobljen zaradi kazenskega pregona. Sestava dokumenta in pridobitev dokumenta sta dva različna pojma. Tudi če je bil obravnavani dokument najprej sestavljen, pozneje, po njegovi sestavi pa s strani NPU pridobljen zaradi potreb predkazenskega postopka, je torej od pridobitve dalje bil izpolnjen eden od obeh pogojev za obstoj izjeme po 6. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ (drugi pogoj je, da bi razkritje dokumenta škodovalo izvedbi postopka).
9. Sodišče ocenjuje, da med strankama ni sporno, da NPU dokument potrebuje zaradi predkazenskega postopka in da le ta poteka, sporno pa je med drugim, ali bi njegovo razkritje škodovalo izvedbi le tega. V zvezi s tožbenimi navedbami, da podatki v revizijskem poročilu, ki so zakriti, niso v tolikšni meri pomembni za zadevni kazenski pregon oziroma niso ključni obremenilni dokazi, in da ni razvidno, kako in zakaj naj bi razkritje teh podatkov širši javnosti vplivalo na izvedbo kazenskega postopka, sodišče ugotavlja, da je bila taka ocena izražena v mnenju NPU, tožena stranka je tej oceni sledila, medtem ko tožnice mnenja NPU ne sprejemajo. Sodišče meni, da je NPU nedvomno tisti strokovni organ, ki v fazi predkazenskega postopka lahko strokovno oceni, kdaj bi lahko razkritje določenega dokumenta škodovalo predkazenskemu postopku. Po mnenju sodišča gre za strokovno mnenje in ni nobenega razloga, da bi se dvomilo v strokovnost delovanja NPU. Po mnenju sodišča bi lahko prvostopenjski in drugostopenjski organ zavrnila tako strokovno oceno le, če bi iz njene vsebine izhajalo nekaj, kar je očitno nerazumno.
10. Nadalje tožnice zatrjujejo, da bi imelo razkritje podatkov širši javnosti veliko vrednost za izvedbo odškodninskih postopkov. Sodišče s tem v zvezi meni, da je v trenutku, ko poteka predkazenski postopek, večjega pomena to, da ta postopek nemoteno poteka do konca in da se ugotovi, katera kazniva dejanja so bila storjena in kdo jih je storil, saj je na ta način tudi lažje izvesti morebitne odškodninske postopke s strani tistih, ki so bili zaradi kaznivih dejanj oškodovani. Glede tožbene navedbe, da če bi razkritje podatkov pomenilo škodo za izvedbo kazenskega pregona, da bi škoda že nastala, pa se sodišče ponovno sklicuje na mnenje NPU, naj se podatki ne razkrijejo in kot je bilo že rečeno, ni razloga, da bi se dvomilo v strokovnost tega mnenja.

11. Sodišče se tudi ne strinja s tožbenimi navedbami, da je tožena stranka pavšalno zaključila, da bi javno razkritje škodovalo predkazenskemu postopku ter da NPU ni v zadostni meri utemeljil škodljivega učinka razkritja zahtevanega revizijskega poročila. Iz mnenja NPU, ki ga je pridobil drugostopenjski organ, izhaja, da vsa preiskovalna dejanja še niso v celoti zaključena, da je od zaključkov odvisna tudi kvaliteta in uspeh predkazenskega postopka, posledično pa tudi morebitnega kazenskega pregona. Navedeno je, da so v teku še dodatna preiskovalna dejanja, ki v okviru mednarodne sodne pravne pomoči potekajo v tujini in še niso zaključena. Glede na preiskovalna dejanja, ki so še v teku, bi lahko z razkritjem bila ugotovljena ciljna usmerjenost preiskovalnih dejanj, pri čemer bi lahko prišlo do uničenja posameznih dokazov potrebnih za morebitni kazenski postopek. Taka obrazložitev je po mnenju sodišča povsem konkretizirana vsaj v tako zgodnji fazi kazenskega postopka (predkazenski postopek), zato je tudi tožena stranka ravnala pravilno, ko se je oprla na to mnenje pri svoji odločitvi. Glede sklicevanja na sodbo sodišča I U 628/2013 pa sodišče pojasnjuje, da je vsak primer potrebno obravnavati posebej glede na posebnosti in okoliščine posameznega primera.
12. Tožena stranka je tudi pravilno opravila oceno, da javni interes glede razkritja ni močnejši od javnega interesa za razkritje informacije. Glede navedenega se sodišče pridružuje stališču tožene stranke, zato skladno z drugim odstavkom 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ne bo ponavljalo razlogov za tako stališče. Sodišče zgolj poudarja, da je tožena stranka pravilno ocenila, da se interes varovanja postopka kazenskega pregona kaže v potrebi po varovanju podatkov, ki so pomembni za izvedbo postopka in da v konkretnem primeru ne gre za primer, pri katerem bi bilo treba zahtevano revizijsko poročilo razkriti zaradi ogrožanja vrednot kot so življenje in zdravje ljudi, javna varnost in podobno. Pravilno je ocenila, da je pregon storilcev kaznivih dejanj v javnem interesu, razkritje zahtevanih informacij v tem času pa bi povzročilo takšno škodo postopku kazenskega pregona in bi bilo razkritje zahtevanih informacij celo v nasprotju z interesom javnosti.
13. Tožnice navajajo, da bi razkritje podatkov znatno olajšalo uresničevanje pravice ne samo tožnicam, ampak tudi vsem razlaščenim imetnikom kvalificiranih obveznosti bank in da bi le s popolnim dostopom do vseh informacij bila mogoča tudi izvedba bodočega postopka kolektivnega odškodninskega varstva. S tem v zvezi sodišče pojasnjuje, da na ta način še ni mogoče utemeljiti, da je javni interes glede razkritja v smislu drugega odstavka 6. člena ZDIJZ močnejši od javnega interesa za omejitev dostopa. Javni interes glede razkritja bi bil močnejši le, če bi bile ogrožene take vrednote kot je na primer življenje, zdravje ali varnost ljudi, ali če bi na primer pretila škoda za premoženje večje vrednosti. Podobno stališče je upravno sodišče že zavzelo v svojih odločitvah. (npr. sodba številka I U 1488/2011, I U 1992/2010). Pojem javnega interesa v ZDIJZ sicer res ni natančno opredeljen in gre za pravno nedoločen pojem, ki ga je potrebno šele v konkretnih

primerih interpretirati. V konkretnem primeru ga tožnice utemeljujejo s posledicami sanacije bank za širšo javnost. Čeprav je to sicer res, da je sanacija bank imela posledice tako za imetnike kvalificiranih obveznosti bank kot tudi za vse prebivalstvo, vendar pa iz tega še ne izhaja, da je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa za omejitev dostopa do zahtevane informacije. Treba je namreč s tem v zvezi upoštevati, da je prav v javnem interesu to, da lahko pristojni organi v okviru predkazenskega postopka nemoteno opravijo svoje delo, kar pomeni, da ugotovijo, katera kazniva dejanja so bila storjena in kdo so njihovi storilci ter da poskrbijo, da bodo sproženi zoper njih nadaljnji postopki. Na ta način je nedvomno to tudi v interesu tistih, ki menijo, da so bili oškodovani, torej je tudi v njihovem interesu, da zahtevane informacije začasno, v času ko teče postopek oziroma do določene faze kazenskega postopka, še niso dostopne.

14. Glede tožbenih navedb, ki se nanašajo na razlago odločitve ustavnega sodišča pa sodišče enako kot tožena stranka meni, da se ta odločitev ne nanaša na postopek dostopa do informacij javnega značaja, ampak na kvalificirane prosilce, to je na tiste, ki jim zakon priznava pravni interes in pravico do pravnega varstva, ne pa na splošno javnost.
15. Sodišče se tudi ne strinja, da ni bilo presojeno, ali bi bil možen delni dostop do zakritega dela informacij iz revizijskega poročila. Iz izpodbijane prvostopenjske odločbe je razvidno, da je prvostopenjski organ opravil tudi to presojo. Na zadnji strani prvostopenjske odločbe je namreč navedeno, da je Računsko sodišče presojalo tudi, ali bi lahko prosilec odobrilo delni dostop. Vendar pa je odločilo, da le tega ni mogoče odobriti, saj ne razpolaga z informacijo, ali kakšen in kateri od podatkov, ki so v revizijskem poročilu prikriti, ni predmet trenutnega predkazenskega postopka in obenem ne bo tudi predmet nadaljnjega kazenskega pregona. Izpodbijana odločba je torej v tem delu dovolj obrazložena, da se jo da preizkusiti.
16. Glede navedb tožnic v pripravljalni vlogi, da so bile hišne preiskave že opravljene in da bi morala tožena stranka pojasniti, kateri deli zahtevanega revizijskega poročila lahko vplivajo na predkazenski postopek ter da ni navedeno, kakšen dokaz sploh predstavlja zahtevano revizijsko poročilo, pa sodišče ugotavlja, da se te navedbe zopet nanašajo na zatrjevano premalo konkretizirano obrazložitev tožene stranke in mnenja NPU, vendar pa sodišče meni, da sta v tako zgodnji fazi postopka, ko gre še za predkazenski postopek, NPU in posledično oba organa, ki sta vodila postopek po ZDIJZ, dovolj konkretno obrazložila okoliščine, zaradi katerih zakriti deli poročila zaradi interesov predkazenskega postopka še ne morejo biti dostopni. Sodišče se tudi ne strinja z navedbami v pripravljalni vlogi, češ da če lahko mnenje o relevantnosti podatkov daje organ, ki vodi postopek, da bi potem to privedlo do popolne diskrecijske pravice organa. S tem v zvezi sodišče pojasnjuje, da niti prvostopenjski niti drugostopenjski organ na mnenje organa, ki

vodi predkazenski postopek (v konkretnem primeru NPU) nista vezana, vendar pa bi po mnenju sodišča smela odločiti v nasprotju s tem mnenjem le, če bi za to obstajali neki razumni razlogi, v konkretnem primeru pa sta bili mnenji NPU tako iz postopka na prvi stopnji kot na drugi stopnji povsem razumni, logični in dovolj konkretizirani in zato ni bilo nobenega razloga, da mnenjem organa ne bi sledila.

17. Ker je odločitev prvostopenjskega kot drugostopenjskega organa pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo. Sodišče je v zadevi odločilo brez glavne obravnave, ker je v zadevi sporna le pravna presoja dejstev, za katere je sodišče ocenilo, da med strankama postopka niso sporna (prvi odstavek 59. člena ZUS-1).

K točki II izreka:

18. Ker je sodišče tožbo zavrnilo, trpi skladno s četrtem odstavkom 25. člena ZUS-1 vsaka stranka svoje stroške postopka.

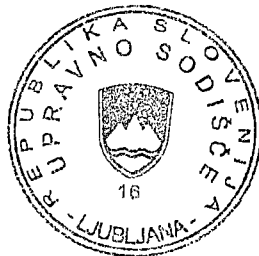
PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 4. julij 2018

Predsednica senata:

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.



Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: